

Arrest

nr. 159 306 van 23 december 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 14 juli 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 juni 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 15 juli 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 17 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. DEVRINDT, die loco advocaat J. JANSSEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 juni 2015 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen, die luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de

aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 16.12.2014 werd ingediend door:

Naam: [...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Het verblijfsrecht dient geweigerd te worden aan betrokkene op basis van artikel 43 van de wet van 15.12.1980 dat stelt dat het verblijf geweigerd kan worden om redenen van openbare orde of nationale veiligheid; persoonlijk gedrag van betrokkene waardoor zijn verblijf ongewenst is om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Betrokkene is veroordeeld voor volgende feiten:

Betrokkene werd op 10.07.2002 veroordeeld door het Hof van Beroep te Antwerpen, op beroep van de Correctionele Rechtbank te Hasselt dd. 18.01.2002, tot een gevangenisstraf van 3 jaar met uitstel van 5 jaar voor 18 maanden en een geldboete van 200 BEF ($40,3399 \times 200 = 991,57$ EUR) of een vervangende gevangenisstraf van 2 maanden wegens diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, door twee of meer personen, met behulp van een voertuig of enig ander al dan niet met motor aangedreven uit om de diefstal te vergemakkelijken of de vlucht te verzekeren, met wapens of erop gelijkende voorwerpen / de schuldige doet geloven dat hij gewapend is.

Betrokkene werd op 09.02.2005 veroordeeld door de Correctionele Rechtbank te Hasselt tot een geldboete van 50 EUR ($\times 5,5 = 275$ EUR) of een vervangende gevangenisstraf van 15 dagen wegens opzettelijke slagen en verwondingen, tegen echtgenoot of samenlevende persoon of personen met wie hij heeft samengewoond (herhaling).

Betrokkene werd op 10.01.2007 (op verzet 13.12.2006) veroordeeld door de Correctionele Rechtbank te Hasselt tot een gevangenisstraf van 18 maanden en een geldboete van 200 EUR ($\times 5,5 = 1100$ EUR) of een vervangende gevangenisstraf van 60 dagen wegens vereniging van misdadigers om misdaden te plegen waarop de levenslange opsluiting of opsluiting van tien jaar tot vijftien jaar of een langere termijn gesteld is (herhaling) / opzettelijke slagen en verwondingen, tegen echtgenoot of samenlevende persoon of personen met wie hij heeft samengewoond (herhaling) / opzettelijke slagen en verwondingen, gepleegd op een minderjarige of op een persoon die uit hoofde van zijn lichaams- of geestestoestand niet bij machte is om in zijn onderhoud te voorzien, dader = vader of moeder of een andere bloedverwant die er gezag over heeft of er de bewaring over heeft, of iedere persoon die met het slachtoffer samenleeft (herhaling).

Betrokkene werd op 30.04.2007 veroordeeld door het Hof van Beroep te Antwerpen, op beroep van de Correctionele Rechtbank te Hasselt 26.04.2006, verzet niet ontvankelijk verklaard bij vonnis van 21.02.2007 tot een werkstraf van 90 uren of een vervangende gevangenisstraf van 6 maanden en een geldboete van 100 BEF ($/ 40,3399$, te verhogen met de opdecimen ten tijde van de inbreuk) of een vervangende gevangenisstraf van 30 dagen wegens opzettelijke slagen en verwondingen, tegen echtgenoot of samenlevende persoon of personen met wie hij heeft samengewoond (herhaling).

Uit de aard, de ernst en het recidivisme van de feiten, blijkt dat betrokkene door toedoen van zijn persoonlijk gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor zowel de openbare orde als de openbare veiligheid.

Vandaar dat overeenkomstig art. 43 van de wet van 15.12.1980 het verblijfsrecht aan betrokkene kan geweigerd worden. Betrokkene is, overeenkomstig de gegevens in het administratieve dossier, sedert 16.08.1999 gehuwd met zijn echtgenote. Uit dit huwelijk werden de drie Belgische minderjarige kinderen van betrokkene geboren, respectievelijk op 30.09.2001, 20.08.2003 en 27.05.2005. Desondanks heeft betrokkene zich er in diezelfde periode toe laten verleiden de wetten en regels in België niette respecteren. De aard van de veroordelingen, zijnde (herhaaldelijke) opzettelijke slagen en verwondingen tegen zijn echtgenote en zijn kinderen, getuigt allerm minst van verantwoordelijkheid tegenover de beide Belgische referentiepersonen, zoals van het ouderlijk gezag zou mogen verwacht

worden. Betrokkene had moeten weten dat dergelijk gedrag niet ten goede zou komen aan het verwerven van regulier verblijfsrecht. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven.

Gezien deze overwegingen wordt het persoonlijke en familiale belang, op basis van hetwelke betrokkene het verblijfsrecht wenst te bekomen, van betrokkene hier dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest 49.830 dd. 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren. Het staat betrokkene en de referentiepersoon bovendien vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun gezinsleven zo in te richten dat de Belgische in België verblijft en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Dit hoeft niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven.

Bovendien dient vermeld te worden dat betrokkene sedert 12.06.2012 is afgevoerd van ambtswege. Zowel zijn echtgenote als zijn drie Belgische minderjarige kinderen waren de voorbije jaren nog steeds ingeschreven op het echtelijke adres. Uit het administratieve dossier van betrokkene blijkt niet of en in welke mate hij de afgelopen jaren contact of enige andere band onderhield met zijn gezinsleden.

Gezien de duidelijke bepalingen van artikel 43 van de wet van 15.12.1980, wordt het recht op verblijf van meer dan drie maanden geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De voorwaarden voorzien in artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 werden niet nagekeken. Deze beslissing belet Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag deze voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een eerste middel onder meer de schending aan van artikel 43 van de Vreemdelingenwet en stelt dat, in tegenstelling tot wat de verwerende partij oordeelt, er geen actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving is, zoals deze bepaling vooropstelt. Hij betoogt dat de inbreuken op de strafwetgeving allemaal hebben plaatsgevonden voor 13 december 2006 en dus allemaal dateren van meer dan acht jaar voor de huidige weigeringsbeslissing. Verzoeker heeft uit de gevangenisstraf, die hij van 2007 tot 2009 heeft uitgezeten, wel degelijk lering getrokken, zo stelt hij, en op dit moment is er in hoofdzaak van verzoeker helemaal geen gevaar meer tot recidive. Er is dan ook absoluut geen sprake van een actueel gevaar voor de openbare orde en/of de nationale veiligheid, noch van een werkelijke en voldoende ernstige bedreiging daarvan.

3.2. De verwerende partij repliceert als volgt:

"In de bestreden beslissing wordt vooreerst een opsomming gegeven van de veroordeling die verzoeker heeft opgelopen. Vervolgens wordt er gesteld dat uit de aard, de ernst en het recidivisme van de feiten blijkt dat verzoeker door toedoen van zijn persoonlijk gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt zowel voor de openbare orde als voor de openbare veiligheid.

Verzoeker stelt dat zijn veroordeling dateren van meer dan 8 jaar geleden en dat hij derhalve actueel geen gevaar vormt.

Verzoeker ontkent echter niet dat er in zijn hoofde sprake is van recidive, zodat omwille van die reden alleen al kan worden gesteld dat hij actueel een gevaar vormt voor de openbare orde als voor de openbare veiligheid. Het loutere feit dat de feiten waarvoor hij veroordeeld is dateren van enkele jaren geleden, verhindert de verwerende partij geenszins om, gelet op het feit dat hij meer dan een veroordeling heeft opgelopen, een gevaar voor de openbare orde en nationale veiligheid te weerhouden, wat overigens geenszins kennelijk onredelijk is.

Verzoekers bewering als zou hij niet meer in aanraking zijn gekomen met het gerecht, strijdt overigens met de gegevens van het administratief dossier. Uit verzoekers strafblad blijkt immers dat hij op 16 juni 2014 bij verstek werd veroordeeld door de politierechtbank te Limburg tot een geldboete van 200 euro en verlies van het recht tot sturen gedurende 1 maand wegens intoxicatie aan het stuur.

[...]"

3. 3. Verzoeker diende een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, in zijn hoedanigheid van vader van drie kinderen met de Belgische nationaliteit.

De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 43, eerste lid van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

"De binnenkomst en het verblijf mogen aan de burgers van de Unie en hun familieleden slechts geweigerd worden om redenen van openbare orde, van nationale veiligheid of van volksgezondheid en zulks binnen de hierna vermelde perken:

1° de redenen mogen niet ingeroepen worden voor economische doeleinden;

2° de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd;

3° het verval van het document dat de binnenkomst en het verblijf op het Belgisch grondgebied heeft toegelaten, kan op zichzelf de verwijdering van het grondgebied niet wettigen;

4° alleen ziekten vermeld in de bij deze wet gevoegde lijst kunnen een weigering van binnenkomst of het verblijf rechtvaardigen. Het optreden van een ziekte later dan drie maanden na aankomst op het grondgebied kan geen reden voor verwijdering van het grondgebied vormen."

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 27, tweede lid van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (de Richtlijn Vrij verkeer). De Raad acht het gepast om voor de interpretatie van de gehanteerde begrippen "actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor het fundamenteel belang van de samenleving" de desbetreffende rechtspraak van het Hof van Justitie erop na te slaan. Deze interpretatieve rechtspraak kan, louter ter verduidelijking van het begrippenkader ook toepasbaar worden geacht op familieleden van Belgische onderdanen.

In deze rechtspraak wordt gepreciseerd dat het begrip 'openbare orde' hoe dan ook, afgezien van de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (zie met name de arresten Rutili, punt 28, en Bouchereau, § 35, en arrest van 29 april 2004, Orfanopoulos en Oliveri, C-482/01 en C-493/01, Jurispr. blz. I 5257, § 66).

In het arrest Oberburgmeisterin der Stadt Remscheid van 22 mei 2012 (zaak C-348/09) stelde het Hof dat opdat zou kunnen worden vastgesteld dat het gedrag van de betrokken persoon een reële en actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving of van het betrokken gastland vormt, de vaststelling is vereist dat de betrokken persoon een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten.

Uit deze interpretatie blijkt dat een strafrechtelijke veroordeling op zich niet volstaat om het verblijf te weigeren. De verblijfsweigering moet daarentegen gebaseerd zijn op het persoonlijke gedrag van de betrokken vreemdeling en dit gedrag dient van die aard te zijn dat hieruit een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kan afgeleid worden. Het Hof van Justitie interpreteert dit actueel karakter van de bedreiging dus in de regel in de zin dat moet worden vastgesteld dat de betrokken persoon een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten. Het is ook mogelijk dat de voorafgaande gedragingen dermate ernstig zijn dat deze an sich voldoen aan de voorwaarden van een dergelijke bedreiging.

Bij de beoordeling of een vreemdeling een gevaar uitmaakt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de volksgezondheid, beschikt verweerder over een zekere appreciatievrijheid. De Raad oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij zijn beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder zich baseert op verschillende veroordelingen waarvan de laatste, blijkens de motivering, dateert van 30 april 2007. Verzoeker stelt daartegenover dat de inbreuken allemaal hebben plaatsgevonden voor 13 december 2006 en dat ze dus dateren van meer dan acht jaar voor de huidige weigeringsbeslissing. Hij betoogt verder dat hij lering heeft getrokken uit de gevangenisstraf die hij van 2007 tot 2009 heeft uitgezeten en er geen gevaar meer is voor recidive.

Uit de gegevens van het dossier –in het bijzonder de “gegevenshistoriek RN”- blijkt dat verzoeker op 30 september 2009, en dus nadat hij ingevolge de in de bestreden beslissing genoemde veroordelingen opgelegde gevangenisstraf had uitgezeten, in het bezit werd gesteld van een F-kaart geldig tot 8 september 2014. Hoewel de verwerende partij kennis had van de feiten die zij nu in de bestreden heeft opgesomd, heeft zij verzoeker toch gemachtigd tot verblijf. Luidens de motieven van de bestreden beslissing hebben zich sedertdien geen feiten meer voorgedaan, zodat verzoeker kan worden gevolgd waar hij betoogt dat hij lering heeft getrokken uit de gevangenisstraf die hij heeft uitgezeten, dat er geen gevaar is voor recidive en dus geen actueel gevaar voor de openbare orde. In de gegeven omstandigheden kon de verwerende partij dan ook niet op grond van de huidige motivering zonder meer stellen dat *“Uit de aard, de ernst en het recidivisme van de feiten, blijkt dat betrokkene door toedoen van zijn persoonlijk gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor zowel de openbare orde als de openbare veiligheid.”*

De verwerende partij stelt in haar nota nog : *“Verzoekers bewering als zou hij niet meer in aanraking zijn gekomen met het gerecht, strijdt overigens met de gegevens van het administratief dossier. Uit verzoekers strafblad blijkt immers dat hij op 16 juni 2014 bij verstek werd veroordeeld door de politierechtbank te Limburg tot een geldboete van 200 euro en verlies van het recht tot sturen gedurende 1 maand wegens intoxicatie aan het stuur”*. Dit is echter een a posteriori motief dat voor de eerste keer aan verzoeker wordt tegengeworpen, zodat hij zich er ten tijde van het indienen van zijn verzoekschrift niet adequaat tegen heeft kunnen verweren in het licht van de vereisten van artikel 43 van de Vreemdelingenwet en meer bepaald in het licht van de voorwaarde dat de betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving moet vormen. Zo de verwerende partij deze veroordeling al relevant acht, komt het haar toe deze te betrekken in het geheel van de antecedenten en alzo te toetsen aan de voormelde voorwaarden, hetgeen zij niet heeft gedaan in de bestreden beslissing.

3.4.. Het middel is in de besproken mate gegrond en leidt tot de vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

3.5. Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet rechtsgeldig werd genomen. De gemachtigde kan in casu immers geen bevel om het grondgebied te verlaten betekenen aan verzoeker zonder eerst op een zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of zijn aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden ingewilligd.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 juni 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend vijftien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS